

**Sefa
KOYUNCU**

Üçüncü Yeni

sefa.koyuncu@tg.com.tr

Aşk yürekte kor ateş

“Şiirde Türk zevkinin erozyona uğratılmasına karşıyım. Şiirdeki tını, musiki, hayâl dünyamızın öz çocuğu benzetmeler ve ille de kafiye! Kafiyesiz, ölçüsüz bir şiir mi? Hayır! Süleymaniye Camii’ni inşa eden mimarî dehâ ile divan şiirinin arşı a’lâsına çıkmış Bakî’nin ortak noktası ölçüydü, nizamdı, düzendi ve ahenkti. Şimdi ahenksiz, ölçüsüz -tabiri caizse- başına buyruk mısra benzeri söyleyişlerin peş peşe takılmasıyla ortaya çıkmış eserlere, ‘sanat eseri’ adı veriyoruz. Acaba bu doğru mu? Dünün getirdiklerini bugünün elleriyle yoğurmak bu mudur? Dün dediğimiz hazine bir okyanus ise, bugün şiir sanatı diyerek kıvranan kalemlerimiz, suyu çekilmiş bir gölün kalıntısı hâlindeki bir çamur yığnında çırpınan zavallı balıklar gibi değil mi? Söyleyin Allah aşkına! Denizimiz nereye gitti?”

Bu soru ve tespitler; şiir, yazı ve hikâyeleri, **Anadolu, Ayışığı, Berceste, İkinci Yağmuru, Kardeşlik, Mersin Life, Orkun, Türk Edebiyatı, Türkmen Bohçası, VESTED** dergilerinde yer alan; ayrıca, denemelerinden oluşan, **“Aşk Yürekte Kor Ateş”** isimli bir kitabı yayınlanan (BKY, 2007) **Yüksek Mühendis Güçer Kafa**’ya ait. **Güçer Kafa, mavimelek.com**’daki, **“Edebî ya da ebedî keşmekeş”** başlıklı yazısında, ‘yüreğindeki kor ateş’i satırlara yansıtmaya devam ediyor:

YIKARAK YÜCELİNMEZ

“Batı edebiyatı geleneğini terk etmiyor! Klasiklerinin üzerine yeni eserler koyuyor. Tıpkı imece usulü inşa edilen bir bina gibi... Her gelen bir öncekinin koyduğu tuğlanın

üzerine bir tuğla daha koyuyor. **Biz ne yapıyoruz? Yıkıyoruz! Yıkarak yüceltmeye çalıştığımız şiir sanatı bir enkazı andırıyor. Dil perişan, kafiyeler sahipsiz, ilhamlar sömürülmekte, ahenk sahipsiz... Ve şairleri olan bir memleketiz!**

Geçmişin değerlerini yok sayarak yarınlarda var olunamaz! **Şiir dünyamız bir misket kadar küçüldüyse bunun yegâne sebebi sırtımızı dayamaktan ısrarla kaçındığımız eski şiirimize üvey değer muamelesi yapmamızdır. ‘Orijinal’ olmak ve ‘yeni’ olmak adına özden uzaklaşmak şiirimizi tehdit eden en büyük tehlikedir.**

YENİ ŞİİR MASALI

Şiir denen güzelin efsununa kapılanlar öncelikle geçmişten bugüne şiirin başından geçen serüveni anlamak zorundadırlar. Bu vazifeyi yerine getirmeden eline kalem alıp, duyushlarını kelimelerden mürekkep bir ete kemiğe bürümeleri maalesef **Türk Edebiyatı**’na -ki edebiyat tıpkı insanlar gibi yaşayan, nefes alıp veren bir mahlûktur- bir hançer daha saplamış olmanın ötesine geçememektedir.

İçine düştüğümüz ‘edebî keşmekeşin’ ebedî bir keşmekeş olmasına ramak kalması sizi hiç mi rahatsız etmiyor?

Yeni diyorlar... Yeni şiir diyorlar... Ölçüsüz, kafiyesiz... Öylece sere serpe söyleyişler şiir kesiliyor... Peki... Kabul... Bunlar da sanatın bir yüzü... Peki... Şiirle yaşayan bir toplum iken, şiire hiç aldirış etmeyen bir kalabalık hâline gelmemizde bu ‘yeni şiir’ masalının hiç mi kabahati yok!

Düşünün... Lütfen düşünün!”